

Om Mani Padme Hum #24 vraag 2

Geliefde meester,

Waar is dit heelal van gemaakt, behalve deze stilte die ik niet ken en waar de wijzen van overvloeien?

Nivedano, dit universum is ongetwijfeld gemaakt van stilte. Maar de stilte is niet dood, het is niet de stilte van een begraafplaats. Het is de stilte van een tempel. Het is levend! Het is een lied zonder woorden. Het heeft gebaren... op duizend en een manier tonen deze gebaren waar dit universum van gemaakt is. Kijk naar de rozen, kijk naar de lotussen, kijk naar de vogels in zweefvlucht. Kijk naar de sterren en de bomen en de bergen. Dit zijn allen gebaren van stilte.

Het is de dans van stilte, dit hele bestaan. Het neemt unieke vormen aan, overgaand van de ene vorm in de andere, maar stilte is het fundamentele bestanddeel.

Deze woorden waar je naar luistert, ze zeggen niets. Enkel maar gebaren van stilte, die leven.

Je hebt een mooie vraag gesteld: "Waar is dit heelal van gemaakt naast deze stilte die ik niet ken...?" Hoe kun je de stilte kennen? Je kunt de stilte zijn, maar je kunt het nooit kennen. Voor kennen is onderscheiding, een afstand vereist. Je moet de kenner zijn en de stilte moet gekend worden.

Jij bent ook van stilte gemaakt. Het is enkel dat je nog niet diep genoeg in je eigen wezen hebt gekeken. Dan is het geen kwestie meer van kennen maar van zijn.

En je zegt: "... de stilte die ik niet ken en waar de wijzen van overvloeien." Ook jij vloeit over. Je bent alleen geïntrigeerd door allerlei domme dingen, zodat je onbewust blijft van je overvloeiende stilte. De wijzen laten alle niet essentiële zaken los en dan blijft alleen de stilte over – en het overvloeien ervan. De hele wereld stroomt over van stilte.

Nu veranderen zelfs de wetenschappers in mystici omdat ze zeggen dat de sterren verdwijnen in zwarte gaten, symmetrisch aan onze dood. Wij kennen ook niet de donkere tunnel van de dood. Maar wetenschappers hebben ook waargenomen dat niet alleen de oude sterren verdwijnen, maar dat nieuwe sterren continu worden geboren. En sterren zijn geen kleine dingen. Het denkbeeld heeft postgevat in de wetenschappelijke wereld dat alles uit het niets opkomt en uiteindelijk weer terug in het niets stort om te rusten. Misschien zal het opnieuw ontstaan...

Het lijkt onlogisch – hoe kan vanuit het niets het hele bestaan met zo'n gevarieerdheid verschijnen? Maar het is geen kwestie van logica. Wat kan ik eraan doen? Het is zoals de dingen zijn.

En om het logisch te maken hebben we de zaken onnodig idioot gemaakt. We konden niet bevatten hoe deze wereld, dit universum, uit het niets kan opkomen. We hebben een fictieve God gecreëerd om onze harten op te beuren en onze logica: 'God schiep de wereld.' Dat geeft een beetje bevrediging aan de doorsnee mind.

Zij die wat intelligenter zijn zullen zien dat de vraag hetzelfde blijft: Waar komt God vandaan? Uiteindelijk zul je het feit moeten accepteren dat God uit het niets komt. Waarom dan onnodig die arme God erbij gehaald? Dan krijgt hij zoveel slaag te verduren – eeuwenlang is er van alle kanten op hem los getimmerd.

Er is geen probleem. Vanuit het niets komt alles.

Bijvoorbeeld, ik spreek tot jullie en ik ben me volledig bewust waar deze woorden vandaan komen: zij komen van mijn nietsheid. Ik vind geen andere plaats vanwaar zij komen. Nietsheid is niets.

Nietsheid is alles. En nietsheid te herkennen als alles, als een ervaring, is de enige manier om je eenheid met het universum te vinden. In leven, in dood is er geen vrees.

Je bent hier vele malen geweest en daarna rustte je uit. Rust is nodig, men raakt vermoeid. Elke dag werk je en in de nacht rust je uit, in de hoop dat je in de morgen weer zult ontwaken.

Ik ken een man die niet slaapt en het hele huis wakker houdt met kloppen en vragen: "Slapen jullie?" Als ze antwoorden betekent het dat hun slaap is verstoord. Als ze niet antwoorden schudt hij hen wakker: "Wat is er aan de hand, slaap je?"

Ik was bij de familie te gast en iedereen zei: "Die man maakt ons zo allemaal gek. Hij slaapt niet en hij staat niemand anders toe om een rustige nacht te hebben."

Ik zei: "Wat is zijn reden hiervoor?"

Zij zeiden: "Hij was een professor in de logica en je kunt niet met hem argumenteren want hij zegt 'Wat is de garantie dat ik weer wakker word als ik ga slapen? Ik ga niet slapen.' En hij haalt de oude UPANISHADS aan die zeggen dat de dood is als de slaap.

Ik sprak met de man. Ik zei: "De dood lijkt zeker op de slaap. En slaap is zo'n rustgevende periode; na elke dag heb je een kleine periode van rust nodig. Na je hele leven heb je een langere periode van slaap nodig."

"Je was hier altijd – waar kun je anders zijn? Dit is het enige universum dat er is. Dus als je uitgerust bent, kun je weer wakker worden, fris en verjongd. Maak je geen zorgen over doodgaan. De dood is een geweldige vorm van ontspanning in het universum, in de nietsheid."

Alleen iemand die mediteert kan het begrijpen. Als de meditatie dieper wordt, begint het onderzoek van de hele wereld van nietsheid binnenin jezelf. Maar het is een nietsheid om je in te verheugen – zo rustgevend, zo vredig, zo koel. Zo levend, zo overvloedig...

Nivedano, je zult in je nietsheid moeten binnengaan. Dat is de enige werkelijke tempel.

Gautam Boeddha zei, in zijn geweldige mededogen, tot zijn leerlingen, "Als je mij op je pad ontmoet, terwijl je dieper in jezelf gaat, hak dan mijn hoofd af, onmiddellijk! Ik mag geen hindernis voor je worden. Jouw nietsheid moet absoluut van jou blijven; het kan niet gedeeld worden, en niet verdeeld."

Je moet er absoluut alleen ingaan. Het idee alleen al om helemaal niets te zijn brengt een regen van bloemen. Enkel het alleen zijn, totaal alleen, geeft zo'n frisse bries, zo'n geurigheid. Maar de ervaring is miljoenen keren meer dan wat je met de mind kunt bevatten.

Als deze wereld iets behoeft, dan is het de ervaring van nietsheid. Niet een ervaring van een God, niet een ervaring van een Jezus Christus, niet een ervaring van Gautam Boeddha. Het behoeft enkel een ervaring van een zuiverheid, onbesmet, onbezoedeld zelfs door de tegenwoordigheid van iemand anders. Een pure tegenwoordigheid van je eigen wezen. Volgens mij is dat bevrijding. Volgens mij is dat het ultieme bloesemen van je zijn. Je ogen zullen het tonen, je handen zullen het aanduiden, je dans kan deel worden van je overvloeien.

Je zult een getransformeerd menselijk wezen zijn.

En in deze kritieke periode van onze tijd hebben we miljoenen getransformeerde wezens nodig die de hele aarde kunnen vullen met vreugde, met rozen van bewustzijn. Met het licht van bewustzijn, met muziek van de ziel. Omdat dat alleen de idiote politici kan beletten om de wereld te vernietigen.

Misschien heb je er niet opgelet: vernietiging geeft ook een zekere macht. Net zoals creëren een geweldig welzijn, een waardigheid geeft, zijn zij die niet creatief kunnen zijn allemaal destructief geworden— in naam van politiek, in naam van godsdienst, in naam van het onderwijs.

Ik wil dat mijn sannyasins in verzet komen tegen het hele lelijke verleden van de mensheid. Alleen dan kunnen we een nieuwe zon zien opgaan, een nieuwe wereld die overvloedig is van liefde. Anders zijn we op het punt gekomen waar de grootste criminelen van de wereld samengekomen zijn om haar te vernietigen. Ze kunnen haar vernietigen in de grote naam van de democratie, gelijkheid, communisme, socialisme, maar dit zijn slechts namen. Daarachter zit de realiteit dat deze oncreatieve mensen wraak nemen op hen die gecreëerd hebben. Ze konden geen Mozart zijn, ze konden geen Wagner zijn, ze konden geen Michelangelo zijn. Ze kunnen tenminste een Adolf Hitler zijn. Ze kunnen op een bepaalde manier destructief zijn omdat ze hun energie niet konden omzetten in creativiteit. Alleen iemand die van binnen stil is wordt een schepper. En we hebben steeds meer creatieve mensen nodig in de wereld. Juist hun creativiteit, juist hun stilte, juist hun liefde, juist hun vrede zal de enige weg zijn om deze mooie planeet te beschermen. Ja, Nivedano, dit bestaan bestaat enkel uit stilte en lachen.

Op een dag ontwaakt Jezus in een vervelende stemming. Hij voelt zich gedeprimeerd en lethargisch. Eigenlijk, een typisch maandagmorgengevoel. Hij dwaalt wat rond in de hemel op zoek naar iemand die hem op kan beuren en komt uiteindelijk bij de paarlemoeren poorten waar Sint Petrus de nieuwaangekomen gasten ondervraagt.

Plotseling ziet hij een oude man met een lange witte baard wiens gezicht hem bekend voorkomt. Hij gaat naar hem toe. "Excuseer mijnheer," zegt Jezus, "maar uw gezicht komt me zo bekend voor. Ik weet zeker dat we elkaar eerder ontmoet hebben. Wat heeft u op aarde gedaan?"

De oude man glimlacht. "Ik was in feite," zegt hij, "een timmerman en leefde een vol en gelukkig leven totdat mijn zoon het huis verliet en wereldberoemd werd. Ik heb hem nooit meer teruggezien."

Jezus kijkt naar hem met verbazing en zegt met verrukking: "Vader!"

De oude man spert de ogen wijdopen en snelt met uitgestrekte armen naar voren en roept uit: "Pinocchio!"

Kleine Ernie vergezelt zijn ouders voor de eerste keer naar een naaktstrand. Na een paar minuten rondgekeken te hebben, vraagt Ernie zijn vader waarom sommige mannen grote hebben en anderen kleine. In plaats van een lange verklaring te geven, antwoordt zijn vader: "De mannen die een grote hebben zijn slim en de mannen die een kleine hebben zijn stom."

Deze uitleg aanvaard gaat Ernie op pad om het strand te onderzoeken. Het wordt later en eindelijk ziet hij zijn vader weer. "Zoon, heb je je moeder gezien?" vraagt zijn vader.

“Ja,” zegt Ernie: “ze zit in de bosjes te praten met een stomme kerel die elk moment slimmer wordt.”

Oké, Maneesha?

Ja, Geliefde Meester.